

отъ моите дрѣхи. Той е облѣченъ твърде легко. Дай му моето заешко кожухче.

— Какво казвашъ ти, Петаръ Андрѣвичъ! каза Савеличъ. — За какво му е твоиятъ заешки кожухъ? Той, кучето, ще да го пропие въ първата крѣчма.

— Това, мой старче, не е вече твоя грижа, каза моятъ водачъ. — Ща да го пропия ли или не, това не е твоя работа. Негово благородие ми харизва кожухътъ си отъ гърбътъ, — за това той има своя господарска воля; а твоята работа, като на сѣки слуга, е да мѣлчишъ и да са не препирашъ.

— И отъ бога са ти не боишъ, разбойнику! му отговори Савеличъ съ сѣрдитъ тонъ. — Ти видишъ твърде добре, че дѣтето още не може да разсѣждава, а готовъ си да го оберешъ за простотата му. Защо ти е господарско кожухче? Ти не можешъ да го облѣчешъ на своите окаянии плѣщи?

— Мола та да ма не мѣчишъ, казахъ азъ Савеличу. — Тоя си часъ да донесешъ тука кожухътъ!

— Господи владико! изохка мой Савеличъ. — Заешкото кожухче е сѣвсѣмъ новичко! Освѣнъ това, ако то да би са дало на добаръ човѣкъ, то добро, а то са дава на гола пиеница!

Но заешкиятъ кожухъ дойде. Селаченинтъ още при насъ захвана да го мѣри. Наистина, кожухътъ, въ който порастохъ азъ, бѣше за него малко тѣсенъ. Но той, както и да е, го облѣче, като го распра по рѣбове. Савеличъ безъ малко не зави, като чу, че конци-те запукаха. Водачътъ бѣше много зарадванъ отъ моятъ даръ. Той ма испроводи до талигата и ми каза, като ми са поклони низко: «Благодара, ваше благородие! Да ви награди господъ за вашето благодарѣние! Дорде сѣмъ живъ нѣма да заборава вашата милость.